

Arrest

**nr. 351 680 van 18 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. RAJA
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op (oud) artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 september 2024 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. RAJA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. Hij diende op 5 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker werd op 11 mei 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van een tolk die het Pashtou machtig is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) nam op 22 juni 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing stelde verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die de beslissing van de CGVS heeft vernietigd bij arrest nr. 303 861 van 26 maart 2024.

Verzoeker werd op 15 mei 2024 opnieuw gehoord op het CGVS, in het bijzijn van een tolk die het Pashtou machtig is.

De CGVS neemt op 30 juli 2024 wederom een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, A. S., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit Nuvie Qala, onderdeel van de stad Pul-e-Alam, provincie Logar. U bent Pashtun van etnische origine en soenniet. In 2004 overleed uw vader, in 2007/2008 verdween uw broer K. spoorloos. In 2017 werd u benaderd door twee talibanleden toen u onderweg was van de moskee naar huis. Ze vroegen aan u om zich aan te sluiten bij hen. Dit gebeurde nog een aantal keren hierna. Op een dag kwamen ze naar uw huis en namen u mee. U werd naar een plaats in de bergen gebracht en hier opgesloten. U verbleef er tien à vijftien dagen waarvan u de meeste tijd zat opgesloten. Ook volgde u een aantal lessen over het gebruik van wapens. Na vijftien dagen ongeveer lieten de taliban u vrij op borg. Uw ouders hadden in de tussentijd met de dorpsouderen gesproken en zij hadden gepleit voor uw vrijlating en stelden zich garant voor u dat u na drie dagen zou terugkeren. Dezelfde dag van uw vrijlating had uw familie echter reeds uw vertrek voorbereid. U ging naar Kabul en nadien naar Nimroz, zo ontvluchtte u het land. In januari 2018 verliet u Afghanistan. Via Iran reisde u naar Turkije. Hier verbleef u ongeveer twee jaar aangezien u geld diende te verdienen voor uw doorreis. Nadien ging u naar Griekenland, waar u ongeveer een jaar verbleef en wederom werkte om geld te verdienen. Daarna reisde u via Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, Frankrijk en ten slotte België. Hier dient u een verzoek om internationale bescherming in op 5 januari 2022. Na de machtsovername van 2021 verliet ook uw oudere broer het land, uit angst voor de taliban. Momenteel bevindt hij zich in Iran.

Ter staving van uw verzoek legt u uw originele taskara en de briefomslag van de post waarmee u deze ontving neer.

Op 22 juni 2023 nam het CGVS een beslissing weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming in uw hoofde. Op 12 juli 2023 diende u beroep in tegen deze beslissing. U voegde verschillende persartikels inzake de situatie in Afghanistan toe aan het verzoekschrift, een arrest van de RvV en een rapport van UNHCR, 'Positions on Returns to Afghanistan'.

Op 26 maart 2024 vernietigde de Raad de beslissing van het CGVS en oordeelde dat de motieven in de bestreden beslissing niet voldoende draagkrachtig waren om in de huidige stand van zaken tot de ongelooftwaardigheid van uw verklaringen te besluiten en dat er verder onderzoek noodzakelijk was.

U werd hierop wederom gehoord door het CGVS op 14 mei 2024. Hierin haalt u bijkomende motieven aan waarover u tijdens uw vorige persoonlijk onderhoud niets had verklaard, namelijk dat uw broer R. werkzaam was voor de lokale politie. Hij deed dit tot 2018, waarna hij bodyguard werd door een parlamentslid H. M.. Bij een veiligheidsoperatie van de overheid in de regio ongeveer een jaar voor uw vertrek vielen er vele gewonden, waaronder dorpelingen. De taliban beschuldigden uw broer R. hiervan en u werd gekidnapt door de taliban. Na een jirga werd er door de dorpsouderen besloten aan de taliban voor te stellen dat u zou worden vrijgelaten als uw broer R. zou stoppen met zijn werk. De taliban gingen akkoord en u werd vrijgelaten. Echter, R. zei tegen u dat hij niet van plan was te stoppen met zijn werk en u beter het land kon ontvluchten aangezien jullie beiden tegen de taliban en de jirga ingingen. U besloot hierop het land te verlaten en uw broer R. bleef werken tot aan de machtsovername. Rond mei/juni 2021 vluchtte uw broer zelf naar Iran, waar hij tot op heden verblijft.

Ter staving legt u uw originele taskara en kopieën van uw vaders en broers taskara neer. Ook legt u kopieën van certificaten van uw broer zijn werk neer, zijn wapenvergunning en foto's van zijn werk. Ten slotte legt u ook foto's van uw haarverlies omwille van stress neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legde foto's neer van uw haarverlies dat volgens u te wijten is aan stress (zie CGVS, p.13). Het CGVS wijst er in verband met de stress en mentale druk die u zou ervaren op dat elke verzoeker om internationale bescherming bloot staat aan een bepaalde mate van stress, doch dat dit onvoldoende is om aanleiding te geven tot het besluiten van de aanwezigheid van bijzondere procedurele noden en/of steunmaatregelen. U vermeldt immers zelf dat deze symptomen van stress reeds een geruime tijd geleden plaatsvonden en haalt

nergens in uw verklaringen aan als zou op het moment van het persoonlijk onderhoud nog in die mate aan stress lijden. U werd immers expliciet aan het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u in staat was het persoonlijk onderhoud af te leggen, alwaar u positief op antwoordde en geen verdere opmerkingen op gaf (zie CGVS, p.2 en 13). U legt verder ook geen medische documenten neer waaruit kan afgeleid worden dat u hiervoor in begeleiding bent bij een arts of psycholoog of kampt met een bijzondere aandoening. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS kon evenmin worden opgemaakt dat u het moeilijk had om bepaalde vragen te beantwoorden. U begreep alle vragen en gaf ter zake zonder aarzeling of lange pauzes antwoord. Het gehoorverslag telt 15 pagina's. Op pagina 9 wordt zoals gebruikelijk is in ieder persoonlijk onderhoud op het CGVS een pauze voorzien. Er bleek tijdens het persoonlijk onderhoud niet dat er bijzondere steunmaatregelen aangewezen waren behalve deze pauze. Het persoonlijk onderhoud nam in normale omstandigheden plaats. Ook op het einde van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u het gevoel had dat u alles hebt kunnen vertellen tijdens het onderhoud, waarop u opnieuw bevestigend antwoordde, en ook uw advocaat maakte geen opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud (zie CGVS, p.14). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

U weet immers niet te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde.

Inzake uw eerder afgelegde verklaringen over uw vrees voor vervolging, met name dat u door de taliban gedwongen gerekruteerd zou worden en door hen werd ontvoerd, stelde de RvV in beroep tegen uw weigeringsbeslissing door het CGVS dat verder onderzoek nodig was inzake uw asielmotieven. Hierop werd u opnieuw gehoord door het CGVS op 14 mei 2024. De verklaringen die u in het kader van uw tweede persoonlijk onderhoud aflegt, bevestigen echter des te meer de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven daar u zich plots baseert op geheel andere motieven. U verklaart nu immers dat uw broer R. lid van de lokale politie was en bewaker van een parlamentslid voor de machtsovername en u hieromtrent problemen had daar de taliban u kidnaptten (zie CGVS, p.3 en 4). Daarentegen vermeldt u spontaan niets over de eerder door u aangehaalde gedwongen rekrutering door de taliban. Pas als u expliciet gevraagd werd of uw eerdere verklaringen aangaande de problemen met de taliban die u wilden rekruteren nog steeds relevant waren, zegt u plots dat er weldegelijk gepoogd werd u te rekruteren door de taliban, en dit juist omwille van de job van uw broer (zie CGVS, p.4). Het is geheel niet ernstig dat u de werkelijke redenen waarom de taliban u voor hun groepering wilden rekruteren niet heeft vermeld tijdens uw eerdere gehoor. Temeer daar uw uitleg waarom deze zaken niet eerder verklaarde weinig afdoende is. Zo zegt u dat anderen in het centrum u aanraadden niets te zeggen over uw broer R. die werkzaam was bij de overheid daar dit een negatieve beslissing zou kunnen veroorzaken (zie CGVS, p.3). Ook zegt u dat u het wel wilde zeggen in uw eerste persoonlijk onderhoud, maar 'onze hersenen vol met dingen zitten' (zie CGVS, p.3). Er mag van u verwacht worden dat u vanaf het begin van de asielpcedure al uw asielmotieven op tafel legt zodanig dat het CGVS in staat is uw nood aan bescherming wegens een vrees voor vervolging te bepalen. Dat u hieraan verzaakte enkel door zagezegd slecht advies van anderen en het "vergat" omdat u toen veel aan uw hoofd had is wederom geheel niet ernstig te noemen. Ook tijdens de beroepsprocedure hebt u nergens aangegeven dat er in feite meer zaken meespeelden met betrekking tot uw nood aan bescherming. Ook daar hebt u nergens vermeld dat het overheidsprofiel van uw broer in feite de reden was voor uw ontvoering en de gedwongen rekrutering door de taliban. Het feit dat u deze zaken niet eerder verklaarde en uw verklaringen in de loop van uw asielpcedure danig drastisch wijzigt, doet ernstig afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Ook zijn uw verklaringen aangaande het zagezegde werk van uw broer R. voor de lokale politie en als bodyguard voor een parlamentslid weinig overtuigend te noemen.

Zo kan u ten eerste zeer weinig details betreffende zijn rekrutering door de politie vertellen terwijl u beweert dat hij in 2016 begon met werken bij de ALP (zie CGVS, p.4 en 5). U was op dat moment zeventien jaar, hetgeen toch doet verwachten dat u beter op de hoogte bent aangaande de manier waarop uw broer bij de ALP ging, daar hij op dat moment bij u inwoonde. Aangaande de plaatsen van zijn stationering stroken uw verklaringen voorts weinig met de algemene informatie. Uit bijgevoegd rapport aangaande de lokale politie

blijkt immers dat deze troepen voornamelijk ingezet worden in controleposten aan het dorp zelf of in de lokale regio, slechts in uitzonderlijke gevallen opereert de ALP buiten de grenzen van haar district (zie map landeninformatie, document 1, p.10 en 11). U begint echter verscheidene plaatsnamen op te sommen waar uw broer actief zou zijn geweest en zegt dat uw broer ook actief was in de regio's rond Logar (zie CGVS, p.5), hetgeen gegeven bovenstaande weinig geloofwaardig overkomt. Tevens somt u namen van de commandanten van uw broer op, hierbij vermeldt u dat er een commandant van rang 'jagran' was en een andere 'dagarman' (zie CGVS, p.5). Uit algemene informatie blijkt dat deze Pashtu-woorden respectievelijk luitenant-kolonel en majoor betekenen (zie administratief dossier). Wederom strookt dit echter niet met de beschikbare informatie, namelijk dat er bij de lokale politie slechts drie rangen terug te vinden zijn, namelijk die van soldaat, groepsleider en districtsleider (zie map landeninformatie, document 1, p.16). Geenszins wordt er gebruik gemaakt van de officiële militaire rangen zoals bij het leger. Dat u dan wel met deze termen afkomt, doet wederom afbreuk aan uw geloofwaardigheid aangaande het door u geschetste profiel van uw broer. Ten slotte kan u geen enkel gevecht of incident benoemen waarbij uw broer betrokken was en zegt u dat hij niet zoveel naar huis kwam of erover vertelde (zie CGVS, p.5). Dat u aanhaalt te zijn moeten vluchten omwille van de tewerkstelling van uw broer voor de lokale politie en vervolgens dusdanig weinig op de hoogte bent van zijn werk valt moeilijk te rijmen met elkaar. Het CGVS heeft dan ook ernstige twijfels aangaande de door u geschetste tewerkstelling bij de lokale politie van uw broer R..

U haalt verder aan als zou uw broer R. gestopt zijn met te werken voor de lokale politie en vanaf 2018 tot aan mei/juni 2021 private bewakingsagent zijn geworden van een parlamentslid genaamd H. M. (zie CGVS, p.6). Wat er ook van zij, zelfs indien er geloof gehecht kan worden aan het werk van uw broer R. voor de lokale politie, in casu quod non, en zijn latere tewerkstelling als bewakingsagent van een parlamentslid, blijkt uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_FocusEN.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden effectief te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

Echter wat uw situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden of werkten voor de voormalige overheid in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek is naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak wil nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Temeer daar uw broer R. zich volgens uw verklaringen al van voor de machtsovername in Iran bevindt, kan er niet worden ingezien waarom zijn voormalige werk nog een probleem zou vormen voor u bij terugkeer (zie CGVS, p.6).

Bovendien overtuigen uw verklaringen aangaande de z gezegde problemen die u en uw familie hadden omwille van het werk van uw broer geenszins.

Zo zegt u dat u drie of vier keren door de taliban aangesproken werd waarbij ze u poogden te rekruteren (zie CGVS, p.6), hetgeen u ook reeds aanhaalde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op 11 mei 2023. Echter, ditmaal voegt u toe dat de taliban u poogden te rekruteren omwille van het werk van uw broer, om u 'het juiste pad' te laten zien (zie CGVS, p.4). Ze zeiden hierbij ook dat uw broer moest stoppen met zijn job (zie CGVS, p.4). Buiten het feit dat dit zoals reeds in supra beschreven een zeer grote inconsistentie is te noemen met uw eerdere verklaringen is het bovendien vreemd dat de taliban u zouden proberen te rekruteren terwijl uw broer bij de overheid zat en de loyaliteit van uw familie dus duidelijk naar de overheid uitging. Gevraagd hiernaar zegt u dat dit de manier is waarop de taliban tewerk gaat en ze veel familieleden van overheidsmedewerkers poogden te rekruteren (zie CGVS, p.9). Dit is echter een blote bewering uwentwege die u verder ook niet staft. Het is dan ook vreemd dat de taliban u een geschikte rekrut achtte, gegeven het werk van uw broer.

Bovendien zijn er nog meerdere inconsistenties te vinden met uw eerdere verklaringen van uw persoonlijk onderhoud op 11 mei 2023. Zo zei u in uw vorige persoonlijk onderhoud dat u de eerste keer werd tegengehouden door twee talibanleden toen u terugkwam van de moskee (zie CGVS 11/05/2023, p.7), terwijl u in uw huidige persoonlijk onderhoud verklaart dat het op de heenweg naar de moskee was en niet de terugweg (zie CGVS, p.6). Ook beschreef u in uw vorige persoonlijk onderhoud hoe er een hele woordenwisseling plaatsvond met deze twee talibanleden die u gedetailleerd navertelde, terwijl u zich nu

beperkt in uw verklaringen door te zeggen dat u niets wist over deze dingen en enkel wilde gaan, hetgeen niet overeenkomt met wat u eerder verklaarde (zie CGVS 11/05/2023, p.9 en CGVS, p.7).

Inzake uw relaas aangaande de zogezegde ontvoering door de taliban zijn er ook verschillende inconsistenties terug te vinden, buiten het reeds in supra besproken feit dat u nu verklaart dat deze ontvoering hoofdzakelijk plaatsvond om uw broer te dwingen te stoppen met zijn werk, hetgeen iets geheel anders is dan u eerder verklaarde (zie CGVS, p.3 en 4). Ook aangaande andere elementen uit dit relaas bent u tegenstrijdig te noemen met uw eerdere verklaringen. Zo zei in eerdere verklaringen dat u de deur zelf opende en dan naar buiten werd gesleurd door de taliban. Uw broer en moeder zouden u nog hebben proberen terug naar binnen te trekken, maar stopten hiermee toen één van de talibanleden zijn geweer nam en hen dreigde neer te schieten. Nadien namen ze u mee (zie CGVS 11/05/2023, p.11 en 12). Echter, nu verklaart u dat uw moeder de deur opende en ze achter u vroegen waarna u naar voren ging en ze u dan uit de deuropening sleurden. Uw moeder en zussen zouden zich hebben verzet maar ze sleurden u naar buiten en namen u mee. Nadien zou er een talibanlid zijn geweest hebben gericht op u en gezegd dat als jullie zich bleven verzetten, u zou worden doodgeschoten (zie CGVS, p.8). Bovenstaande verklaringen vallen moeilijk met elkaar te rijmen, hetgeen bijdraagt aan de ongeloofwaardigheid ervan. Ook over uw gevangenschap is er een bijkomende tegenstrijdigheid op te merken. Zo zei in uw eerste persoonlijk onderhoud dat er een talib genaamd S., de zoon van K. was die u aansprak tijdens uw gevangenschap (zie CGVS 11/05/2023, p.12). Echter nu beweert u niemand van de talibs aanwezig bij naam te hebben gehoord (zie CGVS, p.9).

In het algemeen zijn uw verklaringen vaag te noemen aangaande de operatie van de overheid die plaatsvond in de regio waarbij er gewonden vielen, waarna uw broer beschuldigd werd en u ontvoerd werd (zie CGVS, p.3 en 4). Zo kan u niet eens zeggen wie precies van de taliban bij deze operatie om het leven kwam, terwijl u beweert dat één iemand een dorpeling was en de andere van het naburige dorp (zie CGVS, p.10). U weet ook niet wie de familie van deze gedode talib was en kan enkel zeggen waar ze ongeveer woonden in het dorp (zie CGVS, p.11). Dat u dusdanig slecht op de hoogte bent van de personen die omkwamen tijdens deze operatie, terwijl dit de concrete aanleiding van uw vertrek vormde, is weinig overtuigend te noemen. Bovendien zijn uw beweringen als zou uw broer uw familie nooit hebben ingelicht van het feit dat hij bedreigingen ontving van de taliban weinig aannemelijk te noemen (zie CGVS, p.11). Het betrof immers een dorpeling van jullie waardoor uw familie, woonachtig in hetzelfde dorp, toch extra kwetsbaar was voor eventuele wraakpogingen vanwege de taliban. Dat uw broer dan besloot uw familie in het ongewisse te laten omtrent deze operatie en omtrent bedreigingen die hij al eerder ontving, is weinig overtuigend. Ook dat de taliban uw broer niet rechtstreeks viseerden, maar u ontvoerden houdt weinig steek. Immers u stelt zelf dat uw broer nog af en toe naar huis kwam (zie CGVS, p.5) wat de taliban toch de mogelijkheden gaf om hem rechtstreeks te viseren. Ten slotte is uw relaas aangaande de jirga die werd gehouden om uw vrijlating te bespreken weinig geloofwaardig te noemen. Zo zegt u dat er niemand van de taliban op de jirga aanwezig was, toch accepteerden de taliban de oplossing van de jirga zonder meer en lieten u vrij, zonder enige garantie dat uw broer zou stoppen met zijn werk, wat hij dan ook niet deed. Uw uitleg als zouden de taliban dit gedaan hebben enkel en alleen omdat uw moeder weende voor de jirga, overtuigt weinig (zie CGVS, p.11 en 12). Ook zegt u dat de dorpsouderen zich borg stelden voor u en uw broer, echter jullie verbraken de overeenkomst waarna ze een nieuwe jirga belegden en oordeelden dat het huis van uw familie vernietigd diende te worden en ze jullie gronden gingen afnemen (zie CGVS, p.12). Echter, tot op heden zijn deze bedreigingen nog niet hard gemaakt. Het is ironisch dat u stelt dat de resultaten van een jirga vrij bindend zijn en de dorpsouderen jullie waarschuwden voor problemen als de voorwaarden niet gerespecteerd werden, maar ze vervolgens de eigen resultaten van de tweede jirga, zijnde vernietiging van jullie huis en inbeslagname van de gronden, niet uitvoeren en het bij loze woorden blijft. Bovenstaande valt dan ook moeilijk te rijmen met elkaar (zie CGVS, p.12). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat uw familie en broer zonder al te veel problemen konden voortgaan met hun leven na uw vertrek, temeer daar uw familie de taliban ook in hun gezicht belogen had.

Volledigheidshalve dient er door het CGVS te worden opgemerkt dat uit de verdwijning van uw broer K. die u aanhaalt en die plaatsvond in 2007 of 2008 geen vrees in uw hoofd kan worden afgeleid. Zo kan u geen enkel detail verschaffen over wie of in welke omstandigheden hij ontvoerd werd (zie CGVS, p.10 en 11). Ook speelden deze feiten zich reeds lang geleden af en kan er nergens uit uw verklaringen worden afgeleid als zouden er zich nog nieuwe problemen hieromtrent hebben voorgedaan.

Waar u nog stelt dat uw huidige situatie in België en hoe u zich hier gedraagt een vrees voor u zou kunnen uitmaken bij terugkeer (zie CGVS, p.3) dient er te worden opgemerkt dat u expliciet gevraagd werd welke zaken aangaande uw leven in België een probleem zouden kunnen vormen bij terugkeer, waarop u niet verder komt dan vaagweg en veralgemenend te antwoorden dat "alles verschillend is" en haalt u algemene zaken als naar concerten kunnen gaan, met vrouwen werken en naar school gaan aan (zie CGVS, p.13 en 14). U laat met andere woorden na in concreto aan te tonen dat u verwesterd bent. Uit bovenstaande moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofd kan worden afgeleid. U heeft immers niet aangetoond dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou

willen of kunnen schicken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen (zie verder).

Ten gevolge van de vele ongeloofwaardige elementen in uw relaas, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofd worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten kunnen uw beweringen geenszins staven. Immers de door u neergelegde taskara en deze van uw vader bewijzen hoogstens uw identiteit en herkomst, alwaar tot op heden niet aan getwijfeld wordt.

Voorts, inzake de documenten betreffende het werk van uw broer voor de lokale politie dient er opgemerkt te worden dat uit de objectieve informatie blijkt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_202101140.pdf) dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Bovendien betreft het kopieën wat bijdraagt aan de geringe bewijswaarde hiervan gezien kopies makkelijk op allerlei manieren te manipuleren zijn.

Aangaande de foto's van uw broer zijn zijn werk voor de lokale politie valt onmogelijk of te leiden of het ten eerste uw broer betreft op deze persoon, en ten tweede wat het precieze werk van deze persoon op de foto inhoudt, daar er enkel gewapende mannen op te zien zijn waarbij uw broer bovendien op verscheidene foto's een legeruniform draagt met een insigne van de commando-eenheden. Nergens hebt u aangegeven dat uw broer deel zou hebben uitgemaakt van de commando-eenheden. Daar ze ten slotte moeilijk te rijmen vallen met uw verklaringen, kunnen ze dan ook niet de vastgestelde ongeloofwaardigheden in uw relaas herstellen. Ook uw broer zijn taskara is geen sluitend bewijs van uw familieband, daar reeds in supra gezegd werd dat zulke documenten zeer gemakkelijk vervalst kunnen worden. Dat u samen op een foto staat met uw broer is evenmin een afdoende bewijs van jullie exacte band, even goed kan deze persoon een andere band met u hebben dan een bloedverwantschap.

Eenzelfde dient gezegd te worden over de foto's en documenten betreffende het werk van uw broer als bewakingsagent voor een parlamentslid, waarbij geenszins duidelijk is waar en wanneer deze genomen werden. Ten slotte zijn er nog de foto's betreffende uw haarverlies omwille van stress. Deze werden reeds in supra besproken en zijn dan ook van geen verdere invloed op bovenstaande beslissing.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in

wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsvername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging

die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments](https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-02/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments.pdf) (europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en

humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts

in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 7 oktober 2024 heeft verweerder aan de Raad een verweernota ingediend.

Op 18 mei 2026 heeft verweerder aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van bijbrengt:

1. EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
2. EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
3. EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
4. EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
5. EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024;
6. EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;

7. EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
8. EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
9. UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
10. COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
11. EUAA "COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments", 2 februari 2024;
12. EUAA, "Afghanistan Country Focus", november 2024;
13. EUAA, "Afghanistan Country Focus", januari 2026.

Op 26 mei 2026 heeft verzoeker, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij volgende stukken overmaakt:

- getuigenis van "stormanajer" - Mc Donalds;
- getuigenis van zaalverantwoordelijke - Royal Zoute Club;
- getuigenis van Warehouse Operations Manager - Stef Transport Oostkamp;
- foto's met collega's in België;
- inschrijvingsformulier Nederlandse lessen;
- individuele rekeningen Zespi;
- individuele rekeningen Mowi;
- individuele rekeningen Stef Transport/Transwest;
- individuele rekeningen Royal Zoute Club.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de (oude) artikelen 48/3 t.e.m. 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de artikelen 2 en 3 juncto artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 10, derde lid, b) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) en van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

3.2 Op 26 mei 2026 legt verzoeker een aanvullende nota neer. Hij zet op uitgebreide wijze zijn waardenpatroon uiteen en zijn visie op religie. Bovendien zet hij het verloop van zijn leven in België uiteen. Hij verwijst tevens naar verschillende landenrapporten en de wet ter bevordering van de zeden en preventie van ondeugd van 21 augustus 2024 in Afghanistan. Hij benadrukt de invloed van de instructies van de taliban op het dagelijks leven voor Afghanen en meer in het bijzonder voor terugkeerders uit het Westen.

3.3 Waar verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de CGVS in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van (oude) artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in. Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoeker beperkt zich in zijn betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

3.4. Wat betreft de aangehaalde schending van artikel 10, derde lid, b) van voormelde richtlijn 2013/32/EU, bemerkt de Raad vooreerst dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan. Inzake de opgeworpen schending van artikel 10, derde lid, b) van voormelde richtlijn 2013/32/EU, dewelke een herziening is van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende

minimumnormen voor de procedures voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de Vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2478/001, 15). De schending van voormeld artikel van de richtlijn 2013/32/EU kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

3.5 Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.6. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.7. Daar waar verzoeker, onder verwijzing naar de “*UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*” van februari 2022 en de desbetreffende “*Intervisie Nansen*” van 17 november 2022 (zie bijlage 5 van het verzoekschrift), de door verweerder gehanteerde informatie inzake Afghanistan bekritiseert, die hij gebrekkig en onvoldoende betrouwbaar acht, benadrukt de Raad vooreerst dat uit de motivering in de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat ook verweerder zich bewust is van de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek en dat hiermee rekening werd gehouden. Verzoeker kan niet volstaan met het louter nogmaals benadrukken van deze pijnpunten, zonder in concreto en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel is. De Raad onderstreept dat zowel verzoeker als verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren, die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling met wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in zijn land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van (oud) artikel 48/3 en (oud) artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft daarnaast nog het betoog van verzoeker dat in de door verweerder gehanteerde landeninformatie gebruik wordt gemaakt van anonieme bronnen en verwezen wordt naar e-mailverkeer en gesprekken zonder deze teksten ook effectief raadpleegbaar te maken en dat dergelijke werkwijze artikel 26 van voormeld koninklijk besluit van 11 juli 2003 schendt, duidt de Raad er evenwel op dat artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 betrekking heeft op de situatie waarin de CGVS zich in zijn beslissing baseert op informatie die telefonisch of via e-mail werd verkregen van een persoon of instelling om bepaalde feitelijke aspecten van een specifiek asielrelaas na te gaan, wat in casu niet het geval is. De schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

3.8. De Raad wijst er vervolgens op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in (oud) artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te

brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig (oud) artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig (oud) artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in (oud) artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Verzoeker houdt voor dat verweerder ten onrechte heeft besloten dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van (oud) artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

Middels de bestreden beslissing weigert de CGVS verzoeker te erkennen als vluchteling en baseert hij zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- verzoekers ongeloofwaardigheid blijkt uit de vaststelling dat hij zich bij het tweede persoonlijk onderhoud baseerde op geheel andere motieven;
- verzoekers verklaringen betreffende het werk van zijn broer R. voor de lokale politie en als bodyguard voor een parlamentslid zijn weinig overtuigend;
- verzoekers verklaringen aangaande de problemen die hij en zijn familie hadden omwille van het werk van zijn broer overtuigen niet;
- uit de verdwijning van verzoekers broer K. kan geen vrees in hoofde van verzoeker worden afgeleid;
- verzoeker heeft niet aangetoond dermate verwesterd te zijn dat hij niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken;
- de door verzoeker ingediende documenten kunnen de vaststellingen van de CGVS niet ombuigen.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

3.10. Beoordeling in het licht van (oud) artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Na lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het komt aan verzoeker toe om de motieven uit de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter, zoals infra blijkt, in gebreke blijft. In zijn verzoekschrift beperkt verzoeker zich louter tot het beklemtonen van de waarachtigheid van zijn vluchtrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, doch laat hij in zijn geheel na om concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas te herstellen.

Vooreerst wijst de Raad, samen met verweerder, erop dat verzoeker initieel met geen woord repte over de vermeende werkzaamheden van zijn broer. Hij kreeg daartoe nochtans ruim de kans bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zowel als tijdens het gehoor op het CGVS op 11 mei 2023 en in het verzoekschrift van 25 juli 2023. Verzoeker legt evenwel zijn "bijkomende verklaringen" dat zijn broer had gewerkt bij de politie en als bodygard voor een parlamentslid, pas af tijdens het gehoor van 14 mei 2024, nadat de initiële beslissing van de CGVS werd vernietigd door de Raad. De CGVS kan worden gevolgd dat waar verzoeker stelt dat hij deze elementen niet eerder durfde te verklaren omdat hij verkeerd advies kreeg van mensen rondom hem, niet als verschoningsgrond kan worden weerhouden. Van verzoeker mag immers worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn vraag om internationale bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Op een verzoeker om internationale bescherming rust de plicht om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Dat verzoeker niet eerder volledig open is geweest over de situatie waarin hij zich bevond in zijn land van herkomst omdat hij bang was en verkeerdelijk geïnformeerd werd door de mensen rond hem kan bijgevolg niet worden aanvaard als vergoelijking voor het afleggen van bedrieglijke verklaringen. Te meer nu de Dienst Vreemdelingenzaken benadrukte dat verzoeker steeds de waarheid moest vertellen (vragenlijst CGVS, dd. 3 maart 2022) en tijdens het gehoor op het CGVS wederom werd benadrukt dat het afleggen van valse of onjuiste verklaringen een negatieve impact kunnen hebben op de beslissing (gehoorverslag CGVS dd. 11 mei 2023, p. 2). Indien verzoeker daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming, mag verwacht worden dat hij onmiddellijk en ten allen tijde de waarheid vertelt aan de instanties die haar deze bescherming kunnen verlenen.

Verder kan in de bestreden beslissing een omstandige motivering worden gelezen waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat zijn broer werkzaam was voor de lokale politie. Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift zijn eerdere verklaringen, werpt post factum-beweringen op en beperkt zijn betoog tot het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de CGVS, zonder evenwel op dienstige wijze de motieven in de bestreden beslissing in concreto te weerleggen. Het gebrek aan geloofwaardigheid rond de beweringen over de werkzaamheden van zijn broer bij de politie ondermijnt tevens de geloofwaardigheid van de bewering dat hij daarna als bodyguard heeft gewerkt. Dit geldt des te meer omdat hij naar eigen zeggen dat werk ging doen omdat hij het leuk vond om overheidswerk te doen en hij op die manier "superieuren" had leren kennen, een redenering die niet aannemelijk wordt geacht (CGVS, dd.14.05.2024, p.6). Verweerder stelt bijgevolg terecht vast dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op schade in Afghanistan omwille van het vermeende werk van zijn broer als bodyguard.

Vervolgens voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht doordat in de bestreden beslissing onterecht een tegenstrijdigheid wordt aangehaald. Verzoeker verwijst naar het onderdeel over zijn gevangenschap. In de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat er een talib genaamd S., de zoon van K., verzoeker aansprak tijdens zijn gevangenschap. Evenwel verklaarde verzoeker dat hij niemand van de talibs die aanwezig waren bij naam had gehoord. Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift dat de naam S., slaat op hem en dat er tijdens zijn gevangenschap aldus over hem werd gesproken.

In de verweernota geeft verweerder toe dat de verklaringen hierover verkeerd werden begrepen. Evenwel kan verweerder worden gevolgd waar hij stelt dat er bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht dient rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de Raad doet besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas.

Bovenstaande vaststellingen nopen tot het besluit dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker en zijn familie gekend zouden hebben met de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn broer R.. Verzoeker brengt geen geloofwaardige, concrete indicatie bij waaruit kan blijken dat de taliban een zekere interesse in hem en/of zijn familieleden hebben omwille van het vroegere werk van zijn broer. Hij blijft dan ook in gebreke in concreto aan te tonen dat er in zijn hoofde een nood aan internationale bescherming zou zijn omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn broer.

De door verzoekende partij bijgebrachte documenten zijn evenmin van aard om de door haar voorgehouden problemen met de taliban te staven. De Raad volgt verweerder waar deze hierover het volgende motiveert: *"Voorts, inzake de documenten betreffende het werk van uw broer voor de lokale politie dient er opgemerkt te worden dat uit de objectieve informatie blijkt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/>*

coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_202101140.pdf) dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Bovendien betreft het kopieën wat bijdraagt aan de geringe bewijswaarde hiervan gezien kopies makkelijk op allerlei manieren te manipuleren zijn.

Aangaande de foto's van uw broer zijn werk voor de lokale politie valt onmogelijk of te leiden of het ten eerste uw broer betreft op deze persoon, en ten tweede wat het precieze werk van deze persoon op de foto inhoudt, daar er enkel gewapende mannen op te zien zijn waarbij uw broer bovendien op verscheidene foto's een legeruniform draagt met een insigne van de commando-eenheden. Nergens hebt u aangegeven dat uw broer deel zou hebben uitgemaakt van de commando-eenheden. Daar ze ten slotte moeilijk te rijmen vallen met uw verklaringen, kunnen ze dan ook niet de vastgestelde ongeloofwaardigheden in uw relaas herstellen. Ook uw broer zijn taskara is geen sluitend bewijs van uw familieband, daar reeds in supra gezegd werd dat zulke documenten zeer gemakkelijk vervalst kunnen worden. Dat u samen op een foto staat met uw broer is evenmin een afdoende bewijs van jullie exacte band, even goed kan deze persoon een andere band met u hebben dan een bloedverwantschap.

Eenzelfde dient gezegd te worden over de foto's en documenten betreffende het werk van uw broer als bewakingsagent voor een parlamentslid, waarbij geenszins duidelijk is waar en wanneer deze genomen werden. Ten slotte zijn er nog de foto's betreffende uw haarverlies omwille van stress. Deze werden reeds in supra besproken en zijn dan ook van geen verdere invloed op bovenstaande beslissing."

Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Vervolgens geeft verzoeker in zijn verzoekschrift een uitgebreide uiteenzetting over het feit dat hij een risico loopt op vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan omdat hij identificeerbaar zou zijn als iemand die Afghanistan is ontvlucht en internationale bescherming heeft gevraagd in Europa. Verzoeker verwijst naar verschillende landenrapporten ter zake. In de aanvullende nota van 26 mei 2026 wijdt verzoeker uit over zijn waardenpatroon en visie op religie. Hij geeft thans een vrijere invulling aan zijn religieuze overtuiging als moslim en dit wijkt af van de strikte geloofs- en gedragsregels die door het talibanregime worden voorgeschreven. Vervolgens gaat verzoeker uitgebreid in op zijn leven in België. Zijn langdurig verblijf sinds september 2022, zijn tewerkstellingen, zijn inspanningen om het Nederlands te leren en het feit dat hij een rijbewijs B heeft behaald getuigen van een doorgedreven integratie en verwestering. Verzoeker verwijst in dit verband naar de stukken gevoegd in bijlage van de aanvullende nota. Ten slotte verwijst en bespreekt verzoeker landenrapporten dienaangaande.

De Raad wijst er evenwel op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie, niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoeft zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en in concreto aannemelijk worden gemaakt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat in concreto aan te tonen dat hij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat hij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden gevisieerd en/of worden vervolgd. Door verzoeker wordt niet de minste concrete informatie bijgebracht, die op zijn persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat hij gezien zal worden als zijnde "een ongelovige" en/of "besmet" door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Hij vergenoegt zich er in dit kader in wezen toe te verwijzen naar zijn langdurig verblijf en doorgedreven integratie en algemene landeninformatie. Uit de door hem aangehaalde landeninformatie kan, in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, echter niet worden afgeleid dat er in hoofde van eenieder die aangeeft enkele jaren in Europa te hebben verbleven zou kunnen of moeten worden besloten tot het bestaan van dermate verregaande, ingrijpende en blijvende veranderingen dat er bij een terugkeer naar Afghanistan sprake zou zijn van (gepercipieerde) verwestering die van zulke aard is dat deze zou uitmonden in of kunnen leiden tot vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoeker laat daarenboven na om de door hem aangehaalde landeninformatie ook maar enigszins in concreto te betrekken op zijn eigen persoon en situatie. Hij toont op generlei wijze aan dat, op welke vlakken en in welke mate zijn verblijf in Europa hem zou hebben veranderd en op welke wijze dit zich concreet zou uiten. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat of waarom het voor hem persoonlijk onmogelijk zou zijn om, dit eventueel geïnformeerd en bijgestaan door zijn familie met wie hij nog in contact staat, terug te keren naar en zich (opnieuw) te conformeren aan de heersende maatschappelijke gebruiken en normen in haar land en regio van herkomst. Aldus toont verzoeker hoegenaamd niet in concreto aan dat hij ten gevolge van zijn verblijf van enkele jaren in Europa daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving. Verzoeker geeft in concreto geenszins blijk van persoonlijke, uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij risico zou lopen om te worden gevisieerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering en verzoeker toont geenszins aan dat of waarom het voor hem onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om terug te keren naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving.

Verzoeker heeft tot zijn 19 jaar in Afghanistan gewoond (gehoorverslag CGVS dd. 11/05/23, p.4) waar hij actief deelnam aan de samenleving. Hij woonde samen met zijn moeder, vier broers en twee zussen (gehoorverslag CGVS dd. 11/05/23), p. 4). Verzoeker verklaart niet naar school te zijn gegaan doch hij volgde religieuze lessen in de moskee (gehoorverslag CGVS dd. 11/05/23, p. 7). Hij heeft zijn land verlaten op een moment dat hij reeds volwassen was en een belangrijk deel van de Afghaanse maatschappij heeft geïnternaliseerd. Hierbij moet nog worden aangestipt dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij er nog over een familiaal netwerk beschikt, bestaande uit minstens zijn schoonbroer en zijn moeder die nog steeds op dezelfde plaats verblijven als toen hij vertrok (gehoorverslag CGVS dd. 11/05/23, p.5-6). Ter terechtzitting verklaart verzoeker overigens dat zijn familie nog in hetzelfde dorp woont als toen hij vertrok. Hij verklaart tevens nog contact te hebben met zijn familie in de mate dat er internet is. Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan niet worden aangenomen dat verzoeker inmiddels totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze waarden en normen (of de thans geldende regels van de sharia) niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker verklaart overigens dat hij zichzelf nog als soenniet gelovige beschouwd (gehoorverslag CGVS dd. 11/05/23, p. 4) Uit de loutere verwijzing naar zijn verblijf in België en zijn verschillende integratie-inspanningen kan alvast niet worden afgeleid dat verzoeker hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Daarnaast bevat het rechtsplegingsdossier geen indicaties dat hij zich tijdens zijn verblijf in België bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt. Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen. De loutere vaststelling dat verzoeker Afghanistan in 2018 heeft verlaten en inmiddels vier jaar in België verblijft en zich in België probeert te integreren, door de Nederlandse taal te leren, te werken, sociale contacten te hebben in de samenleving en zijn rijbewijs te halen is niet voldoende om een risico op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan, of het lopen op ernstige schade aannemelijk te maken.

Verzoeker toont, mede gelet op het voorgaande, niet aan dat het loutere gegeven dat hij bepaalde aanpassingen zou moeten doorvoeren bij een reis naar en een verblijf in Afghanistan in zijn hoofde zou kunnen worden gekwalificeerd als zijnde vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Redelijkerwijze kan van verzoeker bijgevolg worden verwacht dat hij deze aanpassingen doorvoert alvorens zich te begeven naar zijn land en regio van herkomst. Verzoeker brengt gelet op het voorgaande dan ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een reis naar en verblijf in zijn land van herkomst als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij in concreto aannemelijk zou maken dat hij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Derhalve kan niet worden aangenomen dat de loutere afwezigheid van verzoeker uit Afghanistan en zijn verblijf in Europa in zijn hoofde een dermate verhoogd risico met zich zouden brengen dat hij op grond hiervan aanspraak kan maken op internationale bescherming. Verzoeker toont aldus ook geheel niet aan dat of op welke wijze hij, dit al dan niet bij eventuele controles bij checkpoints, daadwerkelijk in de negatieve aandacht zou riskeren te komen van de taliban in zijn land van herkomst. Waar verzoeker in het algemeen wijst op de vrees voor controle van zijn smartphone aan een checkpoint en op de risico's bij controle van zijn sociale mediaprofielen, bemerkt de Raad dat verzoeker niet in concreto aantoonde dat de inhoud van zijn sociale media van die aard is dat het onoverkomelijk zou zijn voor zijn identiteit of morele integriteit om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media te wissen of de volledige account(s) te verwijderen. Er liggen verder ook geen concrete indicaties voor dat de taliban op heden kennis zou hebben van de activiteiten van verzoeker op sociale media.

Waar verzoeker bemerkt dat hij verschillende checkpoints zal moeten passeren op zijn terugreis, merkt de Raad op dat uit de door verweerder aangehaalde informatie blijkt dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en

veiligheidsdiensten). Uit de beschikbare informatie blijkt niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Het loutere gegeven dat hij een familielid is van een persoon die werkzaam was bij de lokale politie en als bewaker van een parlamentslid, werpt hierop geen ander licht. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek persoonlijk in het vizier stond van de taliban, noch blijkt dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen, noch zijn er concrete indicaties die daarop wijzen. Hij brengt geen geloofwaardige, concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn broer gezocht wordt door de taliban, laat staan dat hij zou aantonen dat hij omwille hiervan persoonlijk een risico zou lopen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op zijn persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Het uitvoerig betoog van verzoeker dat er voor andere herkomstlanden wel een analyse zou worden gemaakt van de risico's bij terugkeer, volstaat tot slot niet. Zijn land van herkomst betreft Afghanistan, zodat niet dienstig kan worden gekeken en verwezen naar de situatie en beoordeling in andere herkomstlanden. De Raad herhaalt nogmaals dat genoegzaam werd vastgesteld dat een terugkeer voor een Afghaan zonder aangetoond risicoprofiel, zoals verzoeker, in regel niet problematisch is.

Waar verzoeker nog verwijst naar het leven onder het talibanbewind, benadrukt de Raad dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit het geheel van de door partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk, waarbij verzoeker zijn nood aan internationale bescherming in concreto dient aan te tonen. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

De Raad besluit dat door verzoeker, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielaanvragen en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat hij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van zijn profiel en/of zijn verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in zijn hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

3.11 Ten slotte betoogt verzoeker dat hij op grond van (oud) artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming omwille van de precaire socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatie-richtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatie-richtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in (oud) artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest M'Bodj van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de (oude) artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van

de andere in (oud) artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van (oud) artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voor zover verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat (oud) artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker in casu persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker in dit verband nog lijkt te menen dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" van het EHRM, oordeelt de Raad dat zulks niet kan worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de facto-regering aanwezig, met de facto-ministers en de facto-functionarissen (EUAA "*Afghanistan security situation*" van augustus 2022, p. 36-43; EUAA, "*Afghanistan. Country Focus*", december 2023, p. 17-28). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voorts blijkt uit niets dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (risikerende te) worden geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan

te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de Taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

3.12. Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, duidt de Raad erop dat de aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwaarde heeft. Een verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden beoordeeld, waarbij de verzoeker zijn nood aan internationale bescherming in concreto aannemelijk dient te maken, alwaar verzoeker evenwel in gebreke blijft.

3.13. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan, in tegenstelling tot wat verzoeker meent in zijn verzoekschrift, niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in (oud) artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

3.14. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoeker de vluchtelingenstatus met toepassing van (oud) artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van (oud) artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van (oud) artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In navolging van de CGVS, stelt de Raad vast, na een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte informatie, dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd. Immers blijkt uit het geheel van de voorliggende landeninformatie dat sedert de machtsovername door de Taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

In casu zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde (oud) artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.15. Het middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van (oud) artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van (oud) artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

N. MOONEN